

opusdei.org

Prelaadi kiri (oktoober 2009)

Prelaat arutleb oma kirjas, milline väärtus on töö pühitsemisel ja lähtudes majanduskriisist, kutsub ta meid "puhastama oma usku, kasvatama lootust ja suurendama armastust".

12.10.2009

Minu armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Homme, 2. oktoobril on meil jälle põhjust tänada Jumalat järjekordse

Opus Dei asutamise aastapäeva
puhul ja neli päeva hiljem, 6.
oktoobril on meie asutaja
kanoniseerimise seitsmes aastapäev..
Nende kahe sündmuse puhul
tahaksin öelda, et peaksime palju
mõtisklema selle üle, kuidas
iseloomustas Johannes Paulus II meie
asutaja *üleloomulikku institutsiooni* :
pühitseda oma tööd igapäevaelu
keskel, vajadust, kasutada ära
igapäevaelu sündmused, et igaüks
meist võiks paremini vastata Jumala
kutsele” Võime hästi mõista, miks
meie Isa ”armastusest hulluks
muutus”, kui ta kuulis Prohvetite
sõnu: *meus es tu*. [2]

Me kõik teame, et töö on
universaalne ja lahutamatu tõsiasi,
mis inimest tema teel saadab. See on
vahend enda ja oma perekonna
elamiseks, side, mis meid
kaasinimestega seob ja võimalus
eneseteostuseks. ”Tööl on kristlase
jaoks veel sügavam tähendus, sest

see tähendab osalemist Jumala loomistöös. Jumal lõi inimese, õnnistas neid ja Jumal ütles neile: ”*Olge viljakad ja teid saagu palju, täitke maa ja alistage see enestele; valitsege kalade üle meres, lindude üle taeva all ja kõigi loomade üle, kes maapeal liiguvad!*”(Ms 1, 28) Peale selle, kuna Kristus töö enese peale võttis, on see nagu lunastatud ja lunastav tegelikkus ja mitte ainult inimlikul tasandil, vaid see on vahend ja tee pühadusele, midagi sellist, mis võib meid pühitseda ja mida meie võime pühitseda.”[3]

Meie asutaja pühakskuulutamise tseremoonial kirjeldas Johannes Paulus II seda õpetust kui jutustust Inimese Loomisest: ”*Ja Issand Jumal võttis inimese ja pani ta Eedeni aeda harima ja hoidma.*” Mooses Raamat meenutab meile, ütles püha Isa, ”et Looja usaldas maailma inimestele, et ta seda ”hariks ja hoiaks.” Usklikud on selles kõikehõlmavas projektis

kaasosalised – nad tegutsevad maailmas erinevatel aladel. Töö ja kõik muud tegemised muutuvad armu abil igapäevase pühitsemise vahenditeks.”[5]

Juba õndsakskuulutamisel, 17. mail 1992 ütles ta, et püha Josemaria ”rääkis väsimatult universaalsest kutsumusest pühadusele ja apostolaadile. Kristus kutsub kõiki, ennast igapäevakohustuste kaudu pühitsema; töö on enesepühitsemise ja apostolaadi vahendiks, kui elatakse läbikäimises Kristusega, sest Ta sai Jumala pojana inimeseks ning seeläbi on Ta inimese tegelikkuse ja kogu looduga ühendatud”[6] Kuid kindlasti ei oleks liigne, veelkord neid Opus Dei vaimsuse aspekte meelde tuletada, sest nii võime me aina rohkem ja rohkem, Jumala abiga ja meie Isa eestkostel, selle vaimsetest rikkustest ammutada ja eelkõige truult seda teostada.

”Niikaua, kui on mehi ja naisi, kellel

on see kutsumus, armastas püha Josemaria sageli öelda, on olemas inimesi, kes sellest vaimsusest lähtudes oma sõpradele ja kollegidele näitavad, et on võimalik saavutada kristlikku täiust – pühadust – kutsetöö pühitsemise kaudu, olles nii Jumala kaastööline loometöö täideviimisel ja Kristuse kaastööline lunastustöös.

Kuulakem veelkord, mis ütleb püha Josemaria: "Oleme inimesed maapeal, tavalised kristlased ühiskonna vereringes. Issand tahab meid justnimelt meie kutsetöö keskel pühaks ja apostoolset aktiivseks teha. Ta tahab, et me endid ise töös pühitseksime, et me oma töö pühitseksime ja et me aitaksime teistel ennast töö kaudu pühitseda. Olgem veendunud, et Jumal ootab teid teie ümbruses, nagu armastav isa, nagu armastav sõber ja teeb teile selgeks teie vastutustundega sooritatud töö tähenduse: see ei ole

ainult vahend elatuse hankimiseks, vaid ka vahetu osavõtt ühiskonna edusammudest, osavõtt teiste raskustest ja võimalus kohalikke ja ülemaailmseid initsiatiive toetada, et need üksikutele inimestele või vaesuses elavatele rahvastele pühendada.”[7] Peaksime rohkem mõtlema inimestele, kes on meie ümber. Kas me teeme seda? Kas nende kaudu ärkab meis apostli-ind? Kutsetöö ja suhted, mis sellest lähtuvad on parim võimalus teostada üleüldist preesterlust, mille saime ristimise kaudu. Seda peaksime eriti nüüd Preestrite-aastal silmas pidama.

Meie Isa sõnadel on praegusel ajal eriline tähendus, sest paljusid maid ja tööturgu on puudutanud sügav majanduskriis. Samal ajal pidagem silmas, et töö on tööristaks kõigis selle vormides. Ta rõhutas alati, et ”selle maailma hüved ei ole iseenesest halvad. Ometigi viivad

nad inimese kurjale, kui ta neist ebajumala teeb ja ennast nende orjaks muudab. Kui aga suhtume neisse, kui hea tööriistadesse, õigluses ja armastuses – muutuvad need hea tööriistadeks. Me ei pea materiaalseid hüvesid taga ajama, nagu mõni aaretekütt. Meie aare on siin ja lamab sõimes. See on Kristus ja temale peame suunama kogu oma armastuse, sest seal, kus on sinu aare, seal on ka sinu süda. (Mt.6, 21)”[8]

Kui kutsetöösse suhtutakse nagu eesmärki ja mitte kui inimese igavese eesmärgi saavutamise vahendisse – koos Jumalaga ja Jumalas koos teistega – muutub selle loomus ja see kaotab oma kõrgeima väärtuse, muutudes mingiks suletud tegevuseks, milles loodu peagi Jumala koha endale võtab. Nii tehtud töö ei saa ka olla vahendiks, et olla Kristuse kaastöölisteks lunastustöös, mida ta Naatsaretis käsitöölisena

alustas ja Ristil lõpetas, andes oma elu inimeste pühaduse eest.

Neidsamu mõtteid toob oma Entsüklikas *Caritas in veritate* lühidalt esile ka Benediktus XVI., kus ta selgitab kiriku sotsiaaldoktriini ühiskonna globaliseerumise aktuaalses kontekstis. Sealjuures toonitab ta, et ka tänapäeval on vajalik kaitsta inimest kui isikut tervikuna.[9] Paavst toob esile ka Vatikani II Kirikukogu sõnumi, et "inimene on kogu majanduse initsiaator, keskpunkt ja eesmärk"[10] Nii asetab Püha Isa inimesiku, kes on loodud Jumala sarnaseks ja kes Kristuse kaudu Jumalalapse seisusesse tõusis, tänase arutelu keskpunktiks. Sealjuures astub ta rangelt välja determinismi vastu, mis paljudes poliitilist, majanduslikku ja ühiskondlikku elu puudutavates arvamustes ilmsiks tulevad. Samal ajal rõhutab Paavst, milline kõikvõimas jõud tuleb

ühiskonnas sellest, kui mõistame õieti vabadust, st. vabadust, mis põhineb tõele. Pidades silmas rahvaste arengut, kirjutab ta:
"Tegelikult ei piisa ainult intuitsioonidest, täiuslik inimese areng on eelkõige kutsumus ja põhineb eelkõige vabatahtlikul ja solidaarsel vastutusel. Selline areng nõuab ja vajab peale isiku transsendentse vaatepunkti Jumalat: ilma temata areng kas pidurdub, või jääb ainult inimese hooleks, kujuneb enesepäästmiseks, muutudes lõpuks ebainimlikuks." [11]

Kriisiajal, nagu praegu, mis mõjutab konkreetselt nii paljusid inimesi, on kahekordne oht. Üheltpoolt, usume naiivselt, et tehniliste lahenduste kaudu on võimalik kõik probleemid lahendada; ja teiselt poolt, on oht langeda pessimismi ja resignatsiooni ohvriks, nagu oleks kõik vältimatu, majanduslike seaduste konsekvets, ja midagi ei saa teha. Nii üks kui ka

teine hoiak on vale ja ohtlik. Mehed ja naised peaksid nüüd seda olukorda ära kasutama ja isiklikul tasandil erinevaid voorusi paremini elama: eneseandmine, siiras kavatsus, ülevoolavast heaolust lahtiütlemine ja veel paljud asjad. Selline inimene teab, et oleme igal hetkel Jumala kätes., kes on meie Isa. Ja kui Jumalik ettehooldus need raskused kõrvaldab, tegutseb ta, tuues kurjast välja hea ja Jumal joonistab kõverused sirgeks. Meie eluaeg on mõeldud selleks, et usku suurendada , lootust tugevdada ja armastust kasvatada ja meie töö – ükskõik, milline - mis on teostatud professionaalselt ja siira kavatsusga, millesse on pandud kõik, et ühiskonnas tõeline vastutustunne ja solidaarsus kasvaks. Kas me palvetame selle eest, et see suur töötuse probleem laheneks?

Teisest küljest soodustavad rasked olukorrad varjatud ressursside

aktiviseerumist iga inimese sisemuses. Üks tähtaim soovitus viimases Entsüklikas on konkreetne väljakutse, puhastada õiglus täielikult ligimesearmastusega, arendades neid voorusi teineteisest lahutamata. See on praeguse ajastu suur väljakutse, ütleb Paavst, me mitte ei pea oma mõtete ja tegudega ainult näitama, et ei saa kõrvale jätta, ega välja lülitada selliseid traditsioonilisi sotsiaaleetilisi printsiipe, nagu õiglus, ausus, vastutustunne, vaid ka seda, et majanduslikes suhetes võib valtseda ja koha leida andmise printsiip, kinkimise loogika, kui vennalikkuse väljendus. Sellise kutse esitab tänapäev inimesele, see on eelduseks kogu majandusele. Samal ajal on see kutse armastusele ja tõe.[12]

Seda kõike kokku võttes tuleb mulle meelde üks mõte, mida püha Josemaria tihti oma kirjades ja kohtumistel väga erinevate

inimestega kordas. Ühes jutluses ütles ta oma publikule, mis oli tookord väga kirju: "Olgem veendunud, et ainuüksi õiglusega ei suuda te ise inimkonna suuri probleeme lahendada. Ärge imestage, kui inimesed, kes ainult kuiva õiglust kogevad, ennast haavatuna tunnevad, sest inimese, kui Jumala lapse loomus igatseb palju enamat. Armastus peab kõik seestpoolt elustama ja väljaspoolt saatma, siis leevendab see kõik ja muudab kõik jumalikuks: Jumal on armastus (1.Joh 4, 16). Jumalaarmastus peab alati olema meie liikumapanevaks jõuks, siis on ka lihtsam ligimest armastada ja maine armastus muutub puhtamaks ja mõttekamaks." [13]

Ja ühel teisel kohtumisel vastas ta kahtluseta, kui esitati küsimus tähtsaima vooruse kohta: Ainult õiglusega ei jõua ligimesearmastuses eriti kaugele (...) Kohtle inimesi alati õiglaselt, kui kuule natuke ka oma

südame häält (...) Tee teiste heaks oma tööga, mida sa suudad. Ja pea kõikjal õigluse kõrval silmas ka armastust. Õiglus üksi on kuiv ja palju häid asju jääb tegemata.”[14]

Suur õiglusearmastus, mis on põimunud ligimesearmastusega – see, koos isiklike professionaalsete oskustega – on kristlase relv, et tõhusalt ühiskondlike probleemide lahendamisele kaasa aidata.

”Andke kõigile loomulikele tegemistele üleloomulik motiiv”, ütles püha Josemaria; ”ja siis”, jätkas ta, ”viige see ligimesearmastuse, vennalikkuse, mõistmise, armastuse ja kristliku vaimsuse püüe kõigi maailma rahvasteni”. [15] Ta hoiatas ideoloogide eest, kes ühiskondlike probleemide lahendamiseks valesid, nimelt materialistlikke lahendusi pakuvad.”Kõikide inimestevaheliste konfliktide lahendamiseks piisab

kristliku õigluse ja
ligimesearmastuse panusest.”[16]

See kõik ei vabasta kristlasi
vajadusest, majandusseadusi hästi
tunda. Eriti kehtib see nende kohta,
kes, kas avalikus elus või ühiskonnas
vastutust kannavad. ”Armastus ei
välista kunagi teadust,” ütleb
Benediktus XVI, ”jah, see nõuab,
annab jõudu ja elustab seda
sisemiselt”. Teadus ei ole kunagi
ainult intelligentsi töö. Võime küll
kalkuleerida ja redutseerida ja
eksperimenteerida, kuid kui tahame,
et oleks tegemist tarkusega, mis
vastaks inimese põhiprintsiipidele
tema igavesele eesmärgile
oriienteerudes, siis peaks see olema
”armastuse soolaga maitsestatud.
Tegu ilma teadmista on pime ja
teadmine ilma armastuseta steriilne.
Sest tõeline armastus aitab leida
vaesuse põhjused ja vahendid selle
kõrvaldamiseks ja vältimiseks.

(Paulus VI, Entsüklika Populorum progressio, nr 75) [17]

Püüdkem sellest õpetusest sügavamini aru saada ja seda teistele seletada, sest sellest peab meie mõtlemine ja tegutsemine lähtuma. Ja nagu alati, tuletan teile meelde, et te ei unustaks minu palvesoove. Loomulikult on esikohal palve Paavsti ja tema kaastööliste eest. Selles kuus toimub Roomas eriline Piiskoppide Sünod, sest see puudutab Aafrika kontinenti. Palugem juba nüüd Püha Vaimu ja palugem püha Josemaria eestkostet, et Jumal valgustaks neid Piiskoppe, kes Paavsti ümber kogunevad ja et see suuri vaimseid vilju kannaks.

On veel teisi Opus Dei tähtpäevi, millest ma ei hakka praegu põhjalikumalt rääkima. Ometi on mul üks tungiv soov, et kõigil kasvaks huvi püha Josemaria ja tema elu erinevate hetkede vastu. Ta hoolitses

murelikult selle eest, mis Taevas
tema kätte andis ning soovis alati
olla Jumala, kiriku ja selle kiriku
väikese osa – Opus Dei – selle tütarde
ja poegade ja kõigi inimeste truu
sulane, isegi nende, kes teda ei
mõistnud. On väga tähtis, et käiksime
nendes jälgedes.

Kogu armastusega õnnistab teid
teie Isa

+Javier

[1] Johannes Paulus II, Jutlus Opus
Dei asutaja õndsakskuulutamisel,
17.5.1992

[2] Is 43, 1

[3] Püha Josemaria "Kristus möödub"
nr.47

[4] Ms.2, 15

[5] Johannes Paulus II, Jutlus Opus Dei asutaja kanoniseerimisel, 6. 10. 2002.

[6] Johannes Paulus II, Jutlus Opus Dei asutaja õndsakskuulutamisel, 17. 5. 1992

[7] Püha Josemaria, Jumala sõbrad, nr. 120

[8] Püha Josemaria, Kristus möödub, nr.35

[9] Benediktus XVI, Entsüklika *Caritas in veritate*, nr.25

[10] Sama ja *Gaudium et spes*, nr. 63

[11] Benediktus XVI, *Caritas in veritate*, nr. 11

[12] Sama, nr. 36

[13] Püha Josemaria, Jumala sõbrad, nr. 172

[14] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
27.11.1972

[15] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
2.VI.1974

[16] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
14.IV, 1974

[17] Benediktus XVI, *Caritas in
veritate*, nr.30

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-oktoober-2009/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-oktoober-2009/) (08.08.2025)